

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2442/2015
18.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле – противтужене Д.П. из Б., чији је пуномоћник С.С., адвокат из Б., против тужених – противтужилаца З.Ђ., Б.Ђ. и Љ.Ђ., свих из Б., као правних следбеника пок. В.Ђ. бив.из Б. и тужене – противтужиле М.К. из Б., које све заступа Т.Х.Л., адвокат из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле – противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда Београду Гж 2964/15 од 01.07.2015. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле – противтужене Д.П. изјављена против пресуде Апелационог суда Београду Гж 2964/15 од 01.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5299/12 од 14.03.2014. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила – противтужена Д.П. тражила да се утврди да има право сусвојине у $\frac{1}{2}$ дела на оставинској имовини коју сачињава непокретност - стан у Б. и викенд кућа који су ближе описани у изреци пресуде, као и на новчаним средствима на девизној штедној књижици код Б.б. ДД С.б. у Б., на основу њеног доприноса у браку са сада пок. М.П. бив.из Б., те да ова имовина не улази у заоставштину сада пок. М.П. бив.из Б., преминулог ... године у Б., што су тужене – противтужиле дужне признати и трпети; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле – противтужене којим је тражила да се утврди да су тужене – противтужиле В.Ђ. и М.К. дужне да трпе да се тужила – противтужена Д.П. на основу ове пресуде укњижи у јавним књигама као сувласник са $\frac{7}{12}$ дела непокретности и то стана у Б. и викенд куће, ближе описаних у изреци пресуде; ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених – противтужила В.Ђ. и М.К. којим су тражиле да се утврде да имају право сусвојине свака са по $\frac{1}{2}$ идеалних делова куће ближе описане у изреци пресуде, те да ова непокретност не представља заоставштину пок. М.П. бив.из Б., што је тужила – противтужена Д.П. дужна да призна и трпи, као и да тужене – противтужиле В.Ђ. и М. К. могу на основу ове

пресуде да упишу своје право сусвојине на по ½ дела куће када се за то стекну прописани услови; ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Првог основног суда у Београду П 5299/12 од 24.04.2015. године исправљена је пресуда Првог основног суда у Београду П 5299/12 од 14.03.2015. године тако да у ставу другом изреке пресуде у другом реду уместо „тужене – противтужиље Ђ.В. из Б.“ треба да стоји „тужени – противтужиоци Ђ.З., Ђ.Б. и Ђ.Љ., сви из Б., као правни следбеници покојне Ђ.В.“, те у ставу 3. изреке пресуде у првом и другом реду уместо „тужена – противтужиља Ђ.В. из Б.“ треба да стоји „тужених – противтужилаца Ђ.З., Ђ.Б. и Ђ.Љ., сви из Б., као правних следбеника покојне Ђ.В.“.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2964/15 од 01.07.2015. године ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље – противтужене и тужених – противтужилаца, па је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 5299/12 од 14.03.2014. године, исправљена решењем од 24.04.2015. године, у ставу првом, другом и четвртом изреке; ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље – противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца – противтужена Д.П. је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилца – противтужене није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 31.03.2003. године са захтевом за утврђење права сусвојине по основу брачне тековине. Тужилца у тужби, као ни током првостепеног поступка није означила вредност предмета спора, нити је вредност предмета спора могла да се утврди на основу одређене или плаћене судске таксе. Противтужба, са захтевом за утврђење права својине, поднета је 10.04.2006. године и у противтужби означена је вредност предмета спора од 501.000,00 динара.

У конкретном случају, реч је о имовинскоправном спору у којем тужбени и противтужбени захтев чине неодвојиву целину, имајући у виду да се у односу на једну од непокретности тражи утврђење права сусвојине и по тужби и по противтужби, тако да се вредност спора процењује по укупној вредности побијеног дела. Вредност предмета спора у овој парници је 5.781,88 евра, што је

динарска противвредност 501.000,00 динара према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења противтужбе 10.04.2006. године.

Обзиром да вредност предмета спора не прелази законом прописан лимит за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредност по средњем курсу Народне банке Србије, то значи да ревизија тужиље – противтужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**